18/03/2022

Κυριακή της Ορθοδοξίας στο Μετόχι του Κύκκου

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Η επινίκιος ημέρα και χαρμόσυνος εορτή της Ορθοδοξίας, την οποία, η Αγία μας Εκκλησία, προβάλλει, κατά την πρώτη Κυριακή των Νηστειών της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, τιμήθηκε, ως έθος εστί, με τη δέουσα θρησκευτική μεγαλοπρέπεια, στο Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου, στη Λευκωσία.

Προεξάρχων της λαμπράς αυτής πανηγύρεως ήταν ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, έχοντας ως συμπαραστάτες του τον Αρχιμ. Αλέξιο Κυκκώτη, τον Πρωτοπρ. Άγγελο Ζλάτεβ, τους Διακόνους Ιάκωβο, Θεοχάρη και Χρήστο, αλλά και τα πλήθη των πιστών, οι οποίοι κατέκλυσαν τον Ιερό Ναό του Αγίου Προκοπίου, όπως και τον αύλειο χώρο του Μετοχίου.

Στο κήρυγμά του ο Πανιερώτατος αναφέρθηκε, κατ’ αρχήν, στην «αγαλλομένη και

περιβαλλομένη με τον φωτοστέφανο της δόξας», Εκκλησία, η οποία «ύστερα από τόσους αγώνες, από κατατρεγμούς και διωγμούς, από μαρτύρια και κατακόμβες πέρασε στον θρίαμβο.

»Η Εκκλησία νίκησε και βασιλείς και αυτοκράτορες διώκτες της πίστεως και δράκοντες αποστάτες και θηρία ορατών και αοράτων εχθρών. Τα πρόβατα του Χριστού νίκησαν και διασκόρπισαν και λύκους και λέοντες και δράκοντες και όλους τους εχθρούς. Οι ταπεινοί θριάμβευσαν τους υπερηφάνους, οι ξαρμάτωτοι τους δυνατούς, οι φτωχοί τους Βασιλείς, οι αγράμματοι τους φιλοσόφους και οι δώδεκα έγιναν αναρίθμητοι, αυξήθηκαν και πληθύνθησαν, γέμισε όλη η γη. ¨Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών¨ (Ψαλ. 18, 5). Παντού κηρύσσεται το Ευαγγέλιο. Παντού νικά η πίστη. ¨Αύτη εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών¨» (Α΄ Ιω. ε΄ 4).

«Από το βάθος του παρελθόντος αναπηδά ακτινοβολούσα η δόξα της Εκκλησίας», τόνισε, για να επισημάνει ακολούθως, πως: «Η γενιά μας δεν φαίνεται άξια του φωτεινού αυτού παρελθόντος. Την εποχή εκείνη των ηρωισμών, της αρετής και της θυσίας τη διαδέχθηκε σήμερα η εποχή της ύλης, της φθοράς και του μαρασμού, η παγωνιά της αμαρτίας και ο λίβας του συμφέροντος έχουν κάψει και έχουν ξηράνει τα παλιά εκείνα φύτρα των ιδανικών και των σκιρτημάτων».

Ο Κύκκου Νικηφόρος αναφέρθηκε και σε όσους σημερα αντιστρατεύονται την Εκκλησία και την Ορθοδοξία, σημειώνοντας, μάλιστα, ότι «δυστυχώς όλοι αυτοί οι εχθροί της Εκκλησίας βρίσκουν συμμάχους και στο εσωτερικό της. Σύμμαχοί τους εμείς, που με τα λόγια κοπτόμαστε υπέρ της Ορθοδοξίας, μα με τα έργα μας την καταπροδίδουμε, προκαλούντες σκάνδαλα και κλονισμούς συνειδήσεων, πολλή δε την ειρωνεία και τον σαρκασμό των εχθρών.

“Σύμμαχοί τους είμαστε ακόμα και εμείς, οι Επίσκοποι της Ορθοδόξου Εκκλησίας, οι οποίοι, ενώ είμαστε «εις τόπον και τύπον Χριστού», κατά τον άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, και θα έπρεπε να ενσαρκώνουμε το πνεύμα του Χριστού, πνεύμα αγάπης, ταπείνωσης, δικαιοσύνης, συγγνώμης, ανοχής, επιείκειας και μακροθυμίας, αντίθετα κυριαρχούμαστε, πολλές φορές, από άμετρες φιλοδοξίες και εγωιστικές φιλοπρωτείες, που γεννούν μίση και διχόνοιες, οι οποίες, υπό την επήρεια εξωτερικών πολιτικών δυνάμεων και την εμπλοκή γεωστρατηγικών και γεωπολιτικών συμφερόντων, συνεργουσών και εθνικιστικών αγκυλώσεων, διχάζουν την Οικουμενική Ορθοδοξία. Σήμερα, δυστυχώς, οφείλουμε να ομολογήσουμε, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία, η Ορθοδοξία σε οικουμενικό επίπεδο, παρουσιάζεται όχι πιά με ραγισμένη, αλλά με θρυμματισμένη την ενότητά της”.

Στο σημείο αυτό, ο Μητροπολίτης Κύκκου, έκανε αναφορά στη χορήγηση του

«Τόμου Αυτοκεφαλίας» στην ματοβαμμένη σήμερα Ουκρανία, ενέργεια η οποία, όπως επεσήμανε, «πυροδότησε βαριές, σοβαρότατες παρενέργειες, που δηλητηρίασαν τις διορθόδοξες σχέσεις και διέσπασαν το Σώμα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας. Σήμερα, δυστυχώς, έχουμε σχίσμα όχι εν δυνάμει, αλλά σχίσμα εν ενεργεία, το οποίο αποδυναμώνει τη φωνή της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα να μην είναι σε θέση να αντιμετωπίζει τα σύγχρονα προβλήματα με επιτυχία και να δίνει πειστικά τη μαρτυρία της ορθοδόξου πίστεως και ζωής στο ιστορικό γίγνεσθαι της Οικουμένης. Η διασπασμένη Ορθόδοξη Εκκλησία αδυνατεί σήμερα να συμβάλλει αποφασιστικά στην εδραίωση των υψηλών πανανθρώπινων ιδανικών της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της δημοκρατίας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων».

Συνεχίζοντας τον δυνατό και αφυπνιστικό λόγο του ο Πανιερώτατος, έψεξε και καταδίκασε έντονα τα όσα φρικιαστικά συμβαίνουν στη ομόδοξη και μαρτυρική Ουκρανία, «της οποίας ο λαός αιματοκυλιέται μέσα στη φωτιά και τη λάβα ενός ανελέητου πολέμου. Ο ουκρανικός λαός βιώνει τούτες τις τραγικές μέρες τη φρίκη της σφαγής και τον λυγμό του πένθους, εξ αιτίας της ρωσικής στρατιωτικής εισβολής στη χώρα τους».

Ο Κύκκου Νικηφόρος ήταν, παράλληλα, καταπελτικός και έναντι των Δυτικών και Νατοϊκών δυνάμεων, οι οποίες δεν είναι άμοιρες ευθυνών για τη σημερινή κρίση στην Ουκρανία. Υπογράμμισε, μάλιστα, το γεγονός ότι, ενώ «σήμερα εξαντλούν με πικρόχολη χαιρεκακία όλη την αυστηρότητά τους σε θανατηφόρες οικονομικές κυρώσεις σε βάρος του ρωσικού λαού», στην περίπτωση της Κύπρου «ένιπταν τας χείρας των». Έβλεπαν και σιωπούσαν. Έμεναν εκνευριστικά απαθείς. Βουβοί μάρτυρες της επαίσχυντης εκείνης τουρκικής κακουργίας του 1974.

»Πού είναι όλοι αυτοί οι Δυτικοί, για να επικαλεσθούν, και στην περίπτωση της Κύπρου, τις αρχές του Διεθνούς Δικαίου και να επιβάλουν και στην Τουρκία, που αποθρασύνθηκε και παραβιάζει την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, τόσο της Κύπρου, όσο και της Ελλάδας, τις ίδιες κυρώσεις που επέβαλαν και στη Ρωσία;

»Γιατί η ηθική τους ευαισθησία να είναι τόσο επιλεκτική;», διερωτήθηκε, για να επισημάνει ότι «δυστυχώς τα ωμά γεωστρατηγικά, γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντά τους άλλοτε τους δίνουν φωνή και άλλοτε τους την αφαιρούν».

Ολοκληρώνοντας την επίκαιρη προσλαλιά του, ο της του Κύκκου Ποιμενάρχης, υποστήριξε πως, αν θέλουμε σήμερα «να σωθούμε, και από την αρπακτική του βάρβαρου Ασιάτη μανία, αλλά και από του covid-19 τη θανατηφόρα πανδημία, δεν πρέπει, απορροφημένοι από τον Ρωσο-Ουκρανικό πόλεμο, να ξεχνούμε, ότι την Ορθοδοξία πρέπει να προτάξουμε και πάλι, σαν αμετακίνητο κυματοθραύστη, γιατί

η προσήλωση του έθνους μας στην ορθόδοξη πίστη υπήρξε πάντα η λυτρωτική καταφυγή και η αστείρευτη πηγή δυνάμεως και ελπίδας».

Τέλος, να σημειωθεί, ότι προ της Απολύσεως της θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε η λιτάνευση των ιερών Εικόνων, σε ανάμνηση της αναστηλώσεως των Ιερών Εικόνων στην Κωνσταντινούπολη το έτος 843 και η ανάγνωση του Συνοδικού της Ορθοδοξίας.

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ

Λουκάς Παναγιώτου